

lepo odpevati ob zvokih tankih klarinetov, trobent srednjega glasu in globokih basov.

Nekaj radovednežev spleza celo na lipo ter zre oblastno in ponosno na množico.

Po končani sv. maši pa smo se zbrali, kolikor nas je bilo še ostalo, pod lipo ter se jeli pripravljati na odhod. Še enkrat smo se poslovili v cerkvi od Marije ter se ji priporočili v varstvo, nakupili smo si nekaj „odpustkov“ za domače, potem hajdi pa veselega srca proti domu.

Tudi popoldanska služba božja se vrši na gori, le škoda, da nisem mogel biti pri njej navzoč. Popoldne pride namreč veliko mestne gospóde na goro, kjer se razvija zopet prav veselo življenje noter do mraka. M. J.

Nesreče pastirčka Anžeta.

I.

Smak je prišel pravit svojemu sovaščanu Žlečencu, da mu je njegov Anže dodobra fižol popasel. Vso Žlečencevo živino da je našel v njem.

Žlečencev sin Anže je dobro slutil, kaj ga čaka zaradi te nepazljivosti. Z drugimi pastirji je belil leske in delal piščali ob gozdnem robu, krave so pa medtem ušle s travnika na Smakov krompir in fižol. Pa je prisopihal Smak tam od svoje njive, zapodil krave in junce iz fižola, pastirju pa kregajoč se napovedal, da bo že očeta obvestil, kako on pase.

Nemo in srpo je gledal Anže za živino, tudi pretepal jo je od kraja, da je moral Smak še enkrat zakričati nad njim, zakaj pretepa žival, ki nima pameti, pa naj rajši sam sebe pretepe.

Toda Anže je dobro vedel, da bodo to že oče storili, kadar prižene domov. Zato ga je najbolj skrbelo, kako se bode končno izteklo, ko prižene domov. Osemletni deček je bil bled kakor zid, tesno mu je bilo pri srcu, da se je držal kar prihuljeno, oči so mu bile medle, ustnice so se mu tresle, in roka, v kateri je stiskal dolg korobač, zibala se mu je neprenehoma v zraku. Ni mogel mirno stati, in v glavi so mu rojile vsakovrstne misli. Marsikaj mu je že prišlo na mar, naposled pa je sklenil, da požene sicer živino domov, pa da se v hišo ne prikaže.

Ko je bilo žarko solnce zgodnje jeseni že visoko gori na nebesnem oboku, začeli so pastirji goniti domov. Tudi Anže je klical: „Hej domov, hej domov!“ svoji liskí, jagodí, belki, sori, jelenu in plavcu. Ali glas se mu je tresel. Z jezo je zagodrnjal nad kravico, ki je ob poti hlastnila po travi, in živina sama je čutila, da je njen pastir danes slabe volje. Kako vse

drugače kakor druge dneve ob taki poti! Veselo je stopal v taktu, piskajoč na drobne in debele piščali ali na orehovo perje ali spuščal za živino iz bezgove puške papirnata zrna. Danes vsega tega ni bilo. Niti ptičev ni slišal, ki so žvrgoleli v zelenem gaju, kaj še le, da bi jih posnemal. Bistri potoček, ki je žuborel ob poti, mu ni bil na mar, da bi metal po njegovi površini ploščnate kamenčke. Celó napojiti živino bi bil pozabil, da ni ta sama vajena zavila v napajališče. Nikdar ni pozabil ponujati živini „vodé, vodé!“, danes pa mu tudi ta beseda ni prišla iz ust.

In čim bliže doma, tem neznosnejše!

Naposled se prikaže Žlečenceva lesa. Živina je stopila na barjač, Anže pa plašno zroč okrog sebe, da li ga kdo vidi, vrže korobač na barjač, zaloputne lesa za sabo in — steče v najhujšem diru po vasi, zavije za sosedovo hišo po vozarah, odtod proti gozdu, ki se je razprostiral dve uri daleč čez hrib do sosedne fare.

Še le, ko je bil v njega sredi, ustavi se ter pogleda okrog sebe. Srce mu je silno bilo. Pogleda po dolini, a se prepriča, da nihče ni tekel za njim. Vroče mu je bilo, da mu je znoj tekel po čelu. Tudi srajca na hrbtu se ga je tesno oprijemala. Revež ni vedel, da se more in mora prehladiti, ako ne obleče rokavnika, ki ga je nosil v roki. V bližini poišče debel kamen, položi nanj rokavnik in sede, zroč po dolini.

Po njivah so bili ljudje, ki so spravljali krompir, želi ajdo pa rezali zelje. Anže je mislil, da se vsi o njem pogovarjajo. Na koncu doline je bila vas. Preštel je vse hiše imenom, a najbolj se je oziral na dom. Videl je mični nadstrešek pri hiši, koder prebivajo oče in mati, opazil je okna, skozi katera kukajo njegovi mali bratci in sestrice; zdelo se mu je celó, da vidi sv. Florijana na pročelju in kip Matere božje nad hišnimi vratmi. Kokoši in petelina seveda ni videl, a na mislih so mu bili. Tudi njegovi golobčki so mu vhajali v glavo, češ, kdo jim bode danes kaj vrgel? Premišljeval je, kdo je neki goved privezal; kaj so rekli, zagledavši korobač na tleh, Anžeta pa ne?

Take misli so pregrevale ubogemu dečku glavo, dokler ni raz kamen zdrsnil na tla. Rokavnik položi na mah, glavo položi nanj in raztegne trudne udke po mehkem s travo in mahom porastlem resju. Hipoma je zaspal.

Solnce je še precej visoko stalo na nebu. Zelene smreke so podajale roke že rjavečim borovcem, leščevju je odpadalo listje, in orumenela bukev je spuščala list za listom ravno Anžetu na lice . . . Lahen podsolnčnik je popihaval. Lišček je cincal na bukovi veji ter „cifu“-čal po svoje, žolna je tolkla po divji lesniki, drozga pa je žvižgal doli ob meji. Spremljali so menda težko sopihanje Anžetovo.

(Konec prih.)

